

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

Вітаутас РАЧИЦКАС

Нінна хоче додому

Дівчинка, що любить тата
Повість

Тернопіль
Богдан

Перекладено за виданням:

Vytautas Račickas

Niprė notį namo

Vilnius: V. Račickas, 2004

Переклав з литовської Дмитро Чередниченко

Ілюстрації Сергія Гавриша

Розгнівавшись на маму, Ніппа іде з дому.

І тут же потрапляє в біду.

Переночувавши в подруги, блукає Вільнюсом — правда,

маючи дуже чітку мету —

поки й попадає в руки торгівців дітьми.

Її визволяє ангел-охоронець і велика любов до тата.

Охороняється законом про авторське право.

*Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

I

Якийсь час Ніппа ішла не думаючи.

Ішла, та й годі. Ішла, щоб іти. Якнайдалі.

Якнайдалі від свого дому, що раптом зробився чужим.

Якийсь час Ніппа, правду кажучи, була начебто й не людина. Швидше за все, була вона безчуттєва, бездумна, безмовна лялька, якій зовсім неважливо, куди вона дійде.

Тепер на Ніппиному носі сміливішенький горобець міг би ненароком сісти, і вона, чого доброго, й не помітила б. Міг би круглолиций місяць із неба спуститися — котився б собі дорогою, підстрибуючи, а Ніппа і його б не чула, не бачила. Вихори, блискавки й громи, навіть землетрус, і той не подумав би зупинити невелику дівчинку, що рішуче ішла собі дорогою.

Але незабаром (може, від надто швидкої ходи?) Ніппине тіло зігрілося, і вона відчула, що є в неї ноги, руки. Відчула, що на плечах несе ранець.

І лише після того в голові заворушилася важка думка: куди вона іде? Уже ж вечір. А після вечора настає ніч.

Може, повернутися на вокзал? Там дуже багато людей. Приляже на лавці поруч інших, обкладених сумками, пасажирів і діждеться ранку. А потім щось придумає. Адже ранок за вечір мудріший.

Тільки на вокзалі треба поводитись дуже обережно. Ніппа чула, що особливо на вокзалі шастають дитячі комівояжери — такі дуже недобрі люди, які крадуть дітей, продають їх багатим іноземцям, а ті — якимось таємним чином вивозять украдених дітей аж в Англію або Америку. А там ще раз продають — сім'ям, які не мають дітей.

А може, то і був би найкращий вихід? Нехай Ніппу крадуть і вивозять. Нехай продають. Жила б собі в Лондоні або в Нью-Йорку, як і всі англійці, щодня пила б чай із молоком, у Мақдональдзі наминала б гамбургери й пила б кока-колу. Ні, ні! Нізащо! Тільки вже не в Мақдональдзі. Тільки вже не гамбургери. Млинці! Ніппа найбільше любить млинці. І не якісь там, а картопляні. При тій думці — уррр — забурчав Ніппин живіт. Немов голодний і дуже лютий вовк. Ох, із приємністю ум'яла б зараз три, чотири, п'ять чи й сім млинців. Зі сметаною. Або з брусничним варенням.

О, ні! Млинці нехай пан Оскарас глитає. Нехай подавиться тими млинцями. Усім нехай подавиться. Повітрям Ніппиної кімнати, пахощами квітів їхнього саду, а найбільше — водою і гарячою парою лазні.

А може, так і сталося? Може, Оскараса розбив серцевий удар? Адже буває, що чоловіки, коли бувають у лазні, то помирають. Але смерть для того Оскарюкаса була б занадто лагідна покара. Адже померла людина нічого не бачить, нічого не чує, нічого не відчуває. Треба було б, щоб панові Оскарасові...

І Ніппа раптом побачила портрет Оскараса: його нижня губа одвисла, як у старої шапки, через гнілі зуби язик його дістає підборіддя; він лисий, як бубон, вуха його обвисли, як у слона. Щоки надуті, а з носа — зелені шмарклі течуть...

О, такого Оскараса мама справді не полюбила б.

Та ще й коли штани спадають? Коли він усе гикає? Коли з рота запах — як із сто років нечищеного курятника? Якщо під час їжі користується лише виделкою? Якщо голосно сьорбає? Якщо цілий день сидить, мов приклеєний до телевізора? Якщо вечорами не миє ніг, а вранці не застеляє ліжка? Якщо уві сні хропе?

Нехай він провалиться, той Оскарас! Гляди, він саме такий і є. А Ніппа поїде на вокзал. І нехай її там чекають тисячі небезпек.

Аж тут вона згадала свою бабусю. Бабусю Марту, що живе в Купішкісі. Маму Ніппиної мами. Вона, звісно, зраділа б, якби Ніппа до неї приїхала. Але Купішкіс дуже далеко. Та й у такий пізній час, мабуть, уже ніякі автобуси не їздять.

Ось і закінчилися сади. Почався ліс. Він чимось пахне. Напевно, соснами, які так тихо шумлять обабіч дороги. Пташки вже давно сплять у своїх теплих гніздечках, звірята — по норах.

І люди. Всі вони, ну, майже всі — у своїх домівках. Їх чекають красиві вечори біля телевізора або з цікавою книжкою, теплою вечерею. Потім солодкі сни в м'якій постелі.

А що чекає Ніппу?

Ніщо не чекає. Іде вона, мов засланець, із ранцем за плечима і навіть не знає, куди подасться.

А може, обернутися? Може, повернутися? Та ця думка її немов електрикою струснула.

Не повернеться. Ніколи. Житиме абиде: у кущах, на копиці сіна чи в лісі під ялинкою. Житиме, як та мишка. Але не вернеться.

Знов забурчало в животі. Але й без усякого бурчання подумала Ніппа: вона була б не проти щось пожувати.

Тоді й згадала: у ранці в неї кілька медяників.

II

На автобусній зупинці, на добре знайомій для Ніппи лавочці, сиділа дівчинка років тринадцяти. Вона була з навушниками і, певно, слухала музику. І була схвильована, мов тетерюк під час весілля, бо якийсь час нічого не бачила, не виділа.

Помітивши Ніппу, вона зняла навушники й запитала:

— То куди ж це ти так пізно їдеш? Таким горобчикам, як ти, вже час у ліжко.

Ніппа мовчала.

— Чого ти не розмовляєш? — далі атакувала незнайомка.

На ній були джинсові добряче обтріпані штани й такий самий піджачок. Взута вона в білі, трохи порвані спортивні черевики. А на голові, немов квітка маку, сяяла червона шапочка з козирком.

«Справжня Червона Шапочка, — подумала Ніппа. — Де вона тут узялася?»

— Добрий вечір, — мовила Ніппа, наче бажаючи сказати, що найперше треба привітатися.

— Доброго вечора! — зраділа Червоношапочка. — Чого так зажурилася? Ходи сюди, порозмовляємо!

Вона посунулася, щоб на лавці було більше місця, і Ніппа побачила, що по той бік Червоношапочки на лавочці стоїть плетений кошик. Повнісінький грибів. Напевно, грибів.

— Дякую, не хочу, — чемно відповіла Ніппа.

— Не хочеш порозмовляти?

— Ні, сидіти.

— Ходи! Не бійся, не з'їм...

Ніппа глянула на вперту балакунку. Її обличчя було надзвичайно біле, а очі — надзвичайно сині.

Скидається на артистку, подумала Ніппа. Або на телевізійну зірку.

Ніппа сіла. На самісінький краєчок лавочки. Ранець поклала на землі, біля ніг.

— У гостях була? — знов запитала Червоношапочка.

— У гостях, — неохоче відповіла Ніппа.

— А тепер їдеш додому?

— Ага.

— І я.

— Ти збирала гриби? — запитала Ніппа.

— Ага.

Що гриби ростуть не лише восени, але й навесні, Ніппа знала. Лише зовсім не підозрювала, що вони можуть рости тут, в Аукштагірському лісі.

— Хіба весною бувають гриби? — навмисне запитала Ніппа.

— Ти ж бачиш, що я повний кошик назбирала, — похвалилася дівчинка.

— Це боровики? — Ніппа ще раз глянула на зморщені гриби, які, правду кажучи, мало ї схожі були на гриби.

— Які боровики? — засміялася грибниця. — Зморшки. Але ми їх називаємо сморчками.

— Як?

— Сморчками.

Ніппа зареготала.

— Хіба вони їстівні?

— Звичайно.

— Смачні?